

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko P. [...] Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VII Pa [...], VII Pz [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 8 maja 2012 r., którym zasądzono od P. [...] w W. na rzecz powoda Z. K. kwotę 12.751,20 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 §

2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne oraz potrzebę wykładni przepisów prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tych przesłanek.

Powołanie się na pierwszą z przesłanek wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Nie stanowi więc zagadnienia prawnego kwestia dotycząca tego, „czy ocena stopnia zawinienia pracownika w kontekście zasadności rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. powinna odwoływać się do minimalnego miernika staranności czy też

do miernika należytej staranności właściwego w stosunkach danego rodzaju, tj. właściwego ze względu na zajmowane stanowisko i zakres odpowiedzialności pracownika”, albowiem nie zawiera żadnego problemu, który wymagałby zaangażowania Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy wielokrotnie bowiem wskazywał, że w pojęciu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 1 k.p., mieszczą się trzy elementy: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy oraz zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo. Sama bezprawność zachowania pracownika nie wystarcza przy tym do przydania naruszeniu obowiązku pracowniczego charakteru ciężkiego, gdyż do spełnienia tego warunku niezbędny jest znaczny stopień nasilenia złej woli pracownika w postaci winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa. O stopniu winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. Przyjmuje się, że jeżeli pracownik przewiduje wystąpienie szkodliwego skutku swojego zachowania i celowo do niego zmierza lub co najmniej się nań godzi, można mu przypisać winę umyślną. Rażące niedbalstwo jest natomiast wyższym od niedbalstwa stopniem winy nieumyślnej. O ile niedbalstwo określa się jako niedołożenie należytej staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, to przez rażące niedbalstwo rozumie się niezachowanie minimalnych (elementarnych) zasad prawidłowego zachowania się w danej sytuacji. O przypisaniu danej osobie winy w tej postaci decyduje zatem zachowanie się przez nią w określonej sytuacji w sposób odbiegający od miernika staranności minimalnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 28 czerwca 2012 r., II PK 285/11, LEX nr 1254679; 2 marca 2012 r., I PK 120/11, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 28; 12 stycznia 2012 r., I PK 74/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 26; 16 września 2008 r., II PK 26/08, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 36; 7 czerwca 2011 r., II PK 314/10, M.P.Pr. 2011 nr 11, s. 598-601; 2 czerwca 2010 r., II PK 367/09, OSNP 2011 nr 21-22, poz. 274; 7 lutego 2008 r., II PK 162/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 98).

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zaś skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne

wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepublikowane) - wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie.

Wniosek o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tę przesłankę nie czyni zadość takim wymaganiom, bowiem wskazuje jedynie na następującą wątpliwość: „czy uzasadnienie wyroku Sądu II instancji sporządzone z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić podstawę skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. o naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”, gdy tymczasem na temat wagi naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. jako podstawy skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie. Przykładowo w wyroku z 15 lipca 2011 r., I UK 325/10 (LEX nr 949020) Sąd Najwyższy uznał, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Z kolei w wyroku z 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11 (LEX nr 970061) Sąd Najwyższy wskazał, że obraza art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. stanowi usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną. Podobną myśl zawarł Sąd Najwyższy w motywach w wyroku z 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10 (LEX nr 950715), wywodząc że sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego warunkom, jakie stawia wymieniony przepis, może wyjątkowo wypełniać podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Ma to

jednak miejsce wówczas, gdy wskutek uchybienia konkretnym wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej, czyli gdy stwierdzone wady mogły mieć szczególnie negatywny wpływ na wynik sprawy. Analogicznie rozstrzygnął tę kwestę Sąd Najwyższy w wyrokach I PK 139/10; II UK 338/10; I PK 138/10, I UK 357/10, I PK 272/10, II UK 323/10, II UK 346/10, II UK 338/10, I PK 171/10. Nie ma więc możliwości stwierdzenia, że wskazywany przez skarżącą przepis nie doczekał się wykładni w kierunku wskazanym we wniosku, bądź by ta wykładnia była niejednolita.

Skarżąca nie zdołała więc wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).